

[Diktáty z Bartha]

Ladislav Hejdánek

◆ diktát, česky, vznik: 20. 10. 1988

◆ dictate, Czech, origin: 20. 10. 1988

Diktáty z Bartha

20. 10. 1988

[strojový, neredigovaný přepis – model Gemini Pro 3 preview]

V sedmičce, text v paragrafu 26 na straně 73, lze číst jasná slova Barthova o tom, že základem samotné poznatelnosti boží je poznatelnost pro něho samého, to znamená jeho sebepoznatelnost a jeho sebepoznání. Na straně 72 se dokonce říká, že *Gott ist von Ewigkeit und in Ewigkeit sich selber erkennbar*. To znamená, že ta poznatelnost, respektive sebepoznatelnost boží, je dána naprosto bez jakéhokoliv vztahu a samozřejmě tím spíše bez jakékoli podmínky ze strany člověka.

No a na té třiasedmdesáté stránce je, že Bůh konkrétně uskutečňuje onu poznatelnost, již poznává on sám sebe. A Barth jako obvykle rituálně dodává: v Otci a Synu skrze Ducha svatého. A říká konkrétně. Co to znamená konkrétně? Teoreticky by mělo to slovo konkrétní znamenat, že to je jaksi srůst nepředmětného a předmětného. To znamená, že o konkrétnu můžeme mluvit jedině tam, kde jde o jsoucnost. Samozřejmě Barth předpokládá, že Bůh je jsoucnost, zřejmě. Přinejmenším stále mluví o tom, že to je *Gegenstand*, třeba *Gegenstand* víry, předmět víry, předmět a tak dále, poznání a podobně. Ale je otázka, jak dalece teda tohleto jde.

No a člověk tam je zapojen tím, že na tomto sebepoznání božím skrze boží zjevení dostává podíl, tedy obdrží reálný podíl a tedy má reálný podíl na této poznatelnosti nebo na tomto poznání.

Konkrétně to zní tedy: *weil sie die Erkennbarkeit Gottes, weil sie von Gott selbst konkret verwirklicht ist und weil wir durch Gottes Offenbarung wie an seiner Selbsterkenntnis so auch an seiner Selbsterkennbarkeit Anteil, nicht unmittelbaren, sondern mittelbaren, aber darum nicht minder realen Anteil bekommen und haben.*

Po mém soudu je tohleto strašně důležité místo, protože na tom lze podrobnou analýzou dokázat tu myšlenkovou slabost, určitou nedomyšlenost Barthova konceptu, kde vždycky v jistých momentech, kdy se vyskytne nějaký problém, tak Barth ho přemístí o něco dál a tím získá místo, aby tam vsunul jakýsi teologický nebo religiózní rituál, který fakticky nic neřeší, jenom představuje jakési upozornění, připomínku té omezenosti konečnosti člověka a jeho naprosté odkázanosti na... a tak dále, že to v podstatě jsou tam přítomny ty momenty, které známe třeba ze Schleiermachers a tak dále, které sám Barth kritizuje, ale nicméně vždycky vposledu je tam nějak strčí. Konec.